U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **D. T.,** zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem AK Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2008, č. j. OAM-1-981/VL-10-05-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2009, č. j. 63 Az 29/2008 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatele Mgr. Marku Čechovskému, advokátu, se sídlem AK Václavské nám. 21, Praha 1, **se určuje** odměna částkou 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 11. 9. 2009, doplněnou ustanoveným zástupcem podáním ze dne 27. 1. 2010, se žalobce (dále též stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2008, č. j. OAM-1-981/VL-10-05-2007. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto tak, že se stěžovateli mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

V kasační stížnosti podané s odvoláním na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se stěžovatel dovolává toho, že žalovaný správní orgán při zjišťování skutkového stavu porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatel se dále cítí být rozhodnutím žalovaného správního orgánu zkrácen na svých právech v důsledku porušení § 12 a § 14 zákona o azylu ze strany správního orgánu. Pro tyto vytýkané vady měl soud, který ve věci rozhodoval,

napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel ve své žalobě uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal na základě své perzekuce v domovském státě, z důvodu politického postoje. Je všeobecně známo, že současné Bělorusko je zemí nedemokratickou, ovládané diktátorským režimem, zemí, kde nejsou dodržována a respektována základní lidská práva a svobody občanů. Na straně správního orgánu bylo, aby si pro žadatelem tvrzené skutečnosti – pokud o nich pochyboval – obstaral takové informace, které mu umožní objektivně rozhodnout, zda skutečnosti tvrzené stěžovatelem mohou či nemohou zakládat důvodné obavy z pronásledování. Takto správní orgán nepostupoval. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na metodickou Příručku k postupům a kriteriím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky, v roce 1992, kde se mj. uvádí, že *„...je sotva možné, aby uprchlík „dokázal“ každou část svého příběhu,.... proto je často nutné uznat žadatelovu věc i v případě pochybností.“* Dále se stěžovatel domnívá, že není v souladu s mezinárodními dokumenty ani s Listinou základních práv a svobod, aby byl nucen se vrátit do lidsky nepříznivých podmínek, jaké jsou v Bělorusku. Svoji situaci považuje za natolik mimořádnou, že mu měl být udělen alespoň humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel se domnívá, že v posuzované věci došlo k porušení zásad týkajících se mezí volnosti správního uvážení, odůvodnění rozhodnutí v tomto směru není dostatečné, a rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Na základě uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu jsou vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis. Žalovaný uvedl, že se přiklání k rozhodnutí soudu a neshledává žádná pochybení, neboť dle jeho názoru stěžovatel nesplňuje podmínky stanovené ani v § 12, ani v § 13 a ani v § 14 zákona o azylu, a stejně tak nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Pokud stěžovatel výslovně rozporuje neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, žalovaný dodává, že postupoval v souladu se zákonem a dodržel všechny procesní předpisy. K odkazu stěžovatele na Příručku k postupům a kriteriím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky, v roce 1992, stěžovatel poznamenává, že není pro správní orgán závazná a má pouze doporučující charakter. Námitky uplatněné v kasační stížnosti shledává žalovaný správní orgán nedůvodnými. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. V posuzované věci Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval tzv. přijatelností kasační stížnosti, ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda

kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, kasační stížnost by byla nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelů, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatelů. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. V takém případě by kasační stížnost musela být podle citovaného ustanovení § 104a s. ř. s. odmítnuta jako nepřijatelná.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat nejen od její přípustnosti, ale i od její důvodnosti, která je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů uváděných stěžovatelem (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní

soud posuzuje teprve, či jenom, v těch případech, kdy je kasační stížnost shledána jako přípustná a současně přijatelná.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je, vedle splnění podmínek přípustnosti a uvedení důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., rovněž uvedení, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost projednat jako přijatelnou. Zde je nutné poznamenat, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neuvedl. Za této situace se Nejvyšší správní soud mohl otázkou přijatelnosti kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

Z obsahu spisu soud zjistil, že stěžovatel do České republiky přicestoval v květnu 2006 na turistické vízum. Ještě v květnu 2006 mu skončila platnost turistického víza a poté pobýval na území České republiky nezákonně a pracoval v Praze a okolí na stavbách. Dne 20. 12. 2007 se dostavil do Přijímacího střediska cizinecké policie Vyšní Lhoty, s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu v České republice. Chtěl si legalizovat pobyt, zůstat v České republice, učit se a pracovat. Uvedl, že do Běloruska se nemůže vrátit, neboť mu hrozí nebezpečí od tamní policie. Na základě zjištění cizinecké policie, že stěžovatel pobývá na území České republiky od května 2006 nelegálně, mu bylo rozhodnutím ze dne 14. 1. 2008 uděleno správní vyhoštění na dobu 1 roku. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 12. 2007, a dále v protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 8. 1. 2008, stěžovatel uvedl, že v březnu 2006 při volbách nevhodil do urny volební lístek, chtěl jej vynést z volební místnosti, byl však zadržen členem volební komise a poté policií. Policie jej zadržovala 6 dnů, poté jej na intervenci rodičů po zaplacení pokuty propustila. Následovalo však pronásledování, kdy byl opakovaně zadržen policií na diskotéce, předveden na služebnu policie, a pro údajnou opilost mu byla udělena pokuta. Údajně mu policie sdělila, že pokud se jí nepodaří jej zatknout pro nějaký trestný čin, udělají z něj alkoholika. V té době se účastnil rekvalifikačního kurzu, byl z něj však propuštěn a byly po něm požadovány náklady. Stěžovatel toto dává do souvislosti se svým jednáním u voleb a z toho odvozovanou perzekucí. Poté se stěžovatel rozhodl opustit domovskou zemi, vyřídil si turistické vízum a autobusem na lince Minsk – Praha přes Polsko odcestoval do České republiky, kde měl kamaráda. Ten mu sehnal podnájem. O udělení azylu po příjezdu do České republiky údajně nepožádal proto, že o této možnosti nevěděl. Do Běloruska se vrátit nemůže, neboť se obává, že by jej policisté mohli nechat zavřít, a také otec, který je učitelem tělocviku, by mohl zůstat bez práce, přičemž mu zbývá několik let do důchodu. Na závěr pohovoru byl stěžovatel za přítomnosti tlumočníka seznámen s obsahem protokolu, jakož i se souhrnem podkladů, které měl žalovaný správní orgán při rozhodování o jeho žádosti k dispozici. Na výslovnou otázku stěžovatel nežádal doplnění ani změny protokolu a stejně tak neměl žádné připomínky k použitým podkladům.

Nejvyšší správní soud věc posoudil takto:

Podstatou a smyslem azylového řízení je udělit azyl toliko pro pronásledovaní za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů. Azylové zákonodárství České republiky

přitom, a to v kontextu právních úprav azylu v jiných demokratických evropských zemích, vnímá právo na azyl jako právo na nezbytnou ochranu před výše uvedeným nebezpečím.

Podle ustálené judikatury z podstaty azylového řízení vyplývá, že účelem přiznání azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo je v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo cítí důvodnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně vyjmenovaných. Státní moc má v zemi původu v takových případech být vykonávána způsobem vykazujícím znaky perzekuce či diskriminace osob určitého konkrétního náboženského vyznání, rasy či politického přesvědčení. Občan prchající ze země původu před takovým výkonem státní moci vlastního státu, sám jako oběť bezpráví, žádá proto ochranu jinde. Aby mu však taková ochrana mohla být poskytnuta, musí být prokázáno, že je především reálným nositelem určitého přesvědčení politického či náboženského a že původ jeho obav je v reálně probíhající perzekuci osob tohoto přesvědčení ze strany státu, a že tento stav, jím nezaviněný a jím neovlivnitelný je rozhodující pohnutkou k odchodu ze země původu a žádosti o ochranu v jiné zemi, a nikoliv důvody jiné.

Žalovaný správní orgán, a stejně tak i krajský soud, jak vyplývá z obsahu spisu, vycházely ze zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, a jejich závěr o tom, že stěžovatel neuvedl skutečnosti svědčící tomu, že by mu měla být udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Správní orgán si opatřil dostatek důkazů, na jejichž podkladě zjistil dostatečně skutkový stav věci a vyhodnotil jej v souladu s právní úpravou. Stěžovatel tyto podklady, resp. důkazy, ve správním řízení nerozporoval, neoznačil je za nedostatečné a nežádal ani jejich doplnění. Krajský soud se po posouzení věci s postupem žalovaného a s jím provedeným vyhodnocením skutkového stavu ztotožnil.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak vyplývá z rozhodnutí soudu, krajský soud se podrobně a argumentačně přesvědčivě vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, se závěry krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a také na ně v podrobnostech odkazuje. Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi dostatečně vypořádaly.

Dále Nejvyšší správní soud uvádí, že námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se převážně opakovaně již zabýval a vypořádal se s nimi jako nedůvodnými již ve svých dřívějších rozhodnutích. Nejprve Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji předchozí ustálenou judikaturu týkající se otázky zjišťování skutkového stavu. Již v rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 Azs 152/2004 - 31, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, *že Pokud stěžovatel pouze obecně namítá s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, posoudí Nejvyšší správní soud pouze to, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy.* Návazně lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, v němž bylo uvedeno, že *Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.*, popř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, kde se uvádí: *Není v rozporu se zásadami správního řízení (§ 3 správního řádu) ani s konkrétními povinnostmi správního orgánu při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí (např. § 32 odst. 1 správního řádu), jestliže správní orgán při zjišťování skutkového stavu neuzná či zpochybní některá tvrzení účastníka řízení.*

Pokud jde o hodnocení námitky stran neudělení humanitárního azylu, k tomu Nejvyšší správní soud především uvádí, že udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž však tuto volnou úvahu, tedy zda v daném případě byl důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může správní soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Tomu ostatně dlouhodoběji koresponduje i konstantní soudní judikatura. Již dřívější judikatura zdůrazňovala, že *rozhodování o tom, zda bude udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, se děje ve volné úvaze správního orgánu*; podle této judikatury *se ani nejedná o „právo", na němž by mohl být někdo zkrácen* – viz např. na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 771/2000 či usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02. Rovněž tak z pozdější, resp. ze stávající konstantní judikatury vyplývá, že správní soudy mohou přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů vydané v návaznosti na ustanovení § 14 zákona o azylu pouze omezeně, a to z hlediska mezí správního uvážení, popř. z hlediska jeho případného zneužití. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, kde bylo uvedeno: *„Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu.*", popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2006, č. j. 4 Azs 2/2006, z něhož vyplývá, že *úkolem správního soudu, ač v takzvané plné jurisdikci, je pouhý přezkum zákonnosti, a to s ohledem na meze správního uvážení, resp. jeho zneužití, jeho úkolem však není suplování správního orgánu při správním uvážení, které je vyhrazeno toliko správnímu orgánu. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit námitkám vztahujícím se k udělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.*

Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že stěžovatel pobýval na území České republiky nelegálně, o azyl požádal až ve fázi hrozícího udělení správního vyhoštění, což svědčí o účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany a snaze o legalizaci pobytu. Ostatně i podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí: *Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.* Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54. Zřetelehodný je i následující závěr Nejvyššího správního soudu z jeho rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, kde se – v tam posuzované věci - uvádí: *Přestože stěžovatel zřejmě byl v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů, nemohl mu být azyl udělen za situace, kdy o azyl požádal až po*

čtyřech letech nelegálního pobytu v České republice, nadto z důvodů odlišných, které jej z ochrany formou azylu diskvalifikovaly (zde hrozícího správního vyhoštění). O azyl je totiž nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. (vše na www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud přitom nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti, a proto kasační stížnost dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupce – advokát Mgr. Marek Čechovský, advokát, se sídlem AK Václavské nám. 21, Praha 1. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta částkou 4200 Kč za dva úkony právní služby po 2100 Kč, a sice za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za sepis doplnění kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce je plátcem DPH, byla tato odměna zvýšena o 19 %, tedy o 912 Kč. Celkem tedy odměna advokáta činí 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu